

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(andra avdelningen i utökad sammansättning)
den 11 mars 1999 *

I mål T-157/94,

Empresa Nacional Siderúrgica SA (Ensidesa), bolag bildat enligt spansk rätt, Avilés (Spanien), företrätt av advokaterna Santiago Martínez Lage och Jaime Pérez-Bustamante Köster, Madrid, delgivningsadress: advokatbyrån Aloyse May, 31, Grand-Rue, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd inledningsvis av Julian Currall, Francisco Enrique González-Díaz, rättstjänsten, samt Géraud Sajust de Bergues, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, därefter av generaldirektören vid rättstjänsten Jean-Louis Dewost, Julian Currall och Guy Charrier, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av advokaten Ricardo García Vicente, Madrid,

* Rättegångsspråk: spanska.

delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner,
Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 94/215/EKSG
av den 16 februari 1994 om ett förfarande för tillämpning av artikel 65 i EKSG-
fördraget angående avtal och samordnade förfaranden bland europeiska
stålbalksproducenter (EGT L 116, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av tillförordnade ordföranden C.W. Bellamy samt domarna
A. Potocki och J. Pirrung,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den
23, den 24, den 25, den 26 och den 27 mars 1998,

följande

Dom ¹

Bakgrund till tvisten

A — Inledande synpunkter

- 1 Denna talan syftar till ogiltigförklaring av kommissions beslut 94/215/EKSG av den 16 februari 1994 om ett förfarande för tillämpning av artikel 65 i EKSG-fördraget angående avtal och samordnade förfaranden bland europeiska stålbalksproducenter (EGT L 116, s. 1, nedan kallat beslutet). I detta beslut fastslog kommissionen att 17 europeiska stålföretag och en företagssammanslutning hade deltagit i en rad avtal, beslut och samordnade förfaranden för prisfastställelse, uppdelning av marknader och utbyte av konfidentiell information på gemenskapsmarknaden för stålbalkar i strid med artikel 65.1 i EKSG-fördraget, och påförde fjorton företag i denna bransch böter för överträdelse som skett mellan den 1 juli 1988 och den 31 december 1990.
- 2 Enligt beslutet är sökanden, Empresa Nacional Siderúrgica SA (nedan kallat Ensidesa), en betydande spansk stålproducent. Instituto Nacional de Industria, ett statligt företag, innehar 99,99 procent av sökandens aktiekapital.

¹ — Punkterna i domskälen till denna dom är i stor utsträckning identiska med eller liknar punkterna i förstainstansrättens dom av den 11 mars 1999 i mål T-141/94, Thyssen mot kommissionen (REG 1999, s. II-347), med undantag av bland annat punkterna 74—120, 331—349, 373—378, 413—456 och 614—625, som inte har någon motsvarighet i denna dom. På samma sätt är de överträdelse av artikel 65.1 i fördraget som sökanden har kritiserats för på vissa nationella marknader inte identiska med de överträdelse som sökanden i målet Thyssen mot kommissionen har kritiserats för.

- 3 År 1990 uppgick Ensidesas konsoliderade omsättning till 1 437 miljoner ECU, varav 12 757,5 miljoner PTA, det vill säga 99 miljoner ECU (avrundat belopp) enligt den växelkurs ECU/PTA som gällde år 1990, hänförde sig till stålbalkar.

...

D — *Beslutet*

- 48 Beslutet kom sökanden tillhanda tillsammans med en skrivelse från Van Miert av den 28 februari 1994 (nedan kallad skrivelsen). Sökanden erkände mottagandet av skrivelsen den 7 mars 1994. Beslutet har följande lydelse:

”Artikel 1

Följande företag har, i den utsträckning som anges i detta beslut, deltagit i de konkurrensbegränsande verksamheter som anges efter deras namn, som begränsar och snedvrider normal konkurrens på den gemensamma marknaden. Eftersom böter påförs, anges överträdelsens varaktighet i månader, utom i de fall där tilläggen har harmoniserats, där deltagande i överträdelsen anges med 'x'.

...

Ensidesa

Artikel 4

För de överträdelser som anges i artikel 1 och som skedde efter den 30 juni 1988 (efter den 31 december 1989² för Aristrain och Ensidesa), skall följande böter påföras:

...

Empresa Nacional Siderúrgica SA

4 000 000 ECU

...

Artikel 6

Detta beslut är riktat till

...

— Empresa Nacional Siderúrgica SA

² — Det datum som anges i den franska och den spanska versionen av beslutet. I den tyska och den engelska versionen anges den 31 december 1988.

...”

Yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 1 i beslutet

...

A — Åsidosättande av sökandens rätt till försvar

Kortfattad sammanfattning av sökandens argumentation

- 77 Som första argument har sökanden, genom hänvisning till domstolens dom av den 12 februari 1992 i de förenade målen C-48/90 och C-66/90, Nederländerna m.fl. mot kommissionen (REG 1992, s. I-565, punkt 47; svensk specialutgåva, volym 12), gjort gällande att kommissionen har åsidosatt sökandens rätt till försvar på grund av att den i meddelandet om anmärkningar inte uttryckligen underrättade sökanden om att den var misstänkt för att ha deltagit i två förfaranden, som i beslutet ansågs vara oförenliga med artikel 65 i fördraget, nämligen avtal om prisfastställelse och harmonisering av tillägg inom stålbalckommissionen.
- 78 Vad beträffar de två anmärkningarna angavs i meddelandet om anmärkningar i den del som avsåg de faktiska omständigheterna endast en kortfattad sammanfattning av stålbalckommissionens samtliga möten (se punkterna 110—271) och i den rättsliga delen en kortfattad sammanfattning av de två förfarandena i fråga (se punkterna 409—430). Det angavs inte närmare vilka företag som klandrades för dessa handlingar.

- 79 Vad gäller prisfastställelsen har sökanden särskilt hävdade att hänvisningarna till den spanska marknaden kan ha getts av ett av de två andra spanska företag som kommissionen skickade ett meddelande om anmärkningar till, nämligen Unesid och Aristrain. Endast den omständigheten att det där anges (i punkt 425) att Ensidesa, i likhet med sex andra företag, hade fått ett telefax från British Steel, gjorde det inte möjligt för sökanden att dra slutsatsen att den klandrades för detta.
- 80 Vad beträffar harmoniseringen av tilläggen har sökanden särskilt hävdade att hänvisningarna till "spanska" också kunde avse vilket som helst av de misstänkta företagen, eftersom sökandens namn endast angavs på ett telefax som Walzstahl-Vereinigung skickade till femton företag (se punkt 264 i meddelandet om anmärkningar).
- 81 Sökanden ansåg att dessa anmärkningar inte avsåg den själv, och påpekade detta för kommissionen i sitt skriftliga yttrande avseende meddelandet om anmärkningar, genom att anmoda kommissionen att i motsatt fall ange detta uttryckligen. Sökanden fick inte något svar på denna anmodan och har klandrat svaranden för att den inte avhjälpte bristen på klarhet i anklagelsen eller påpekade för sökanden att dess tolkning var felaktig.
- 82 Sökanden ansåg dessutom på grundval av meddelandet om anmärkningar att dessa två anmärkningar inte avsåg den och hade därför inte något att invända mot att underrätta kommissionen om allt som den kände till om dessa, vilket medförde att sökanden angav sig själv. Sökanden har gjort gällande att om den hade känt till att kommissionen åberopade dessa två anmärkningar mot den skulle den ha gjort invändningar mot dessa och inte utförligt angett i vilken utsträckning de spanska producenterna deltog i förfarandena i fråga.
- 83 Som andra argument har sökanden, med hänvisning till förstainstansrättens dom av den 17 december 1991 i mål T-7/89, Hercules Chemicals mot kommissionen (REG 1991, s. II-1711, punkt 53; svensk specialutgåva, volym 11), hävdade att svaranden har åsidosatt de regler som anges i *Tolfte rapporten om konkurrens-*

politiken (sidorna 40 och 41) eller i vart fall fråntagit dessa regler deras ändamålsenliga verkan, genom att till meddelandet om anmärkningar endast bifoga en numrerad förteckning över handlingarna i en akt på 5 766 sidor (se bilaga 5 till ansökan), utan att ange deras innehåll eller ursprung. När sökanden fysiskt fick tillgång till handlingarna i ärendet var handlingarna inte lagda i någon som helst ordning eller klassificerade enligt anmärkningarna eller numrerade i någon logisk ordning. Ensidesa bad i sitt skriftliga yttrande som svar på meddelandet om anmärkningar att kommissionen skulle åtgärda dessa formella fel, men erhöll inte något svar.

- 84 Som tredje argument har sökanden gjort gällande att svaranden har åsidosatt sökandens rätt till försvar genom att som en bilaga till meddelandet om anmärkningar endast översända en översättning i utdrag av avsnitten ur de 5 766 handlingarna i ärendet som stödde anklagelserna. Inte heller protokollet från förhöret översattes till spanska, med undantag för inläggen från Ensidesas och Aristrains företrädare. Sökanden hade således redan från början inte fullständig och korrekt kännedom om handlingarna i ärendet, och var tvungen att översätta hundratals handlingar för att säkerställa sitt försvar. Sökanden hade därför mindre tid att förbereda sitt svar på meddelandet om anmärkningar, vilket påverkade sökandens förmåga att försvara sig mot de anmärkningar som anfördes mot den. I sitt skriftliga yttrande som svar på meddelandet om anmärkningar bad sökanden att detta formella fel skulle åtgärdas, men erhöll inte något svar.

Förstainstansrättens bedömning

- 85 Förstainstansrätten erinrar om att den rätt till försvar som sökanden har åberopat i förevarande fall garanteras genom artikel 36 första stycket i EKSG-fördraget. Enligt denna artikel skall den som saken gäller ges tillfälle att framlägga sina synpunkter, innan kommissionen tillgriper en sådan ekonomisk sanktion som anges i nämnda fördrag (se domstolens dom av den 16 maj 1984 i mål 9/83, Eisen und Metall Aktiengesellschaft mot kommissionen, REG 1984, s. 2071, punkt 32, och av den 12 november 1985 i mål 183/83, Krupp mot kommissionen, REG 1985, s. 3609, punkt 7).

- 86 Vad beträffar frågan huruvida denna skyddsregel har iakttagits i detta fall skall det först påpekas att meddelandet om anmärkningar, som skickades till de berörda parterna den 6 maj 1992, anpassades i förhållande till var och en av mottagarna genom att det angavs vilket uppträdande och vilken bevisning som avsåg respektive mottagare.
- 87 Vad särskilt beträffar sökanden påpekar förstainstansrätten att i punkt 32 f i meddelandet om anmärkningar anges följande: "Ensidesa har bekräftat sitt deltagande.... i samtliga möten [med stålbalkskommissionen som nämns i punkt 30], med undantag för mötena den 21 september och den 7 november 1989." Kapitel VIII i meddelandet om anmärkningar innehåller för övrigt en detaljerad beskrivning av överträdelserna av konkurrensreglerna, och det anges för var och en av mottagarna vilken bevisning kommissionen har grundat sig på. Vad beträffar den rättsliga bedömningen omnämns Ensidesa i punkt 399 i meddelandet om anmärkningar som ett av de bolag som regelbundet deltagit i stålbalkskommissionens möten och som deltagit i det samarbete som blev följden av dessa. I punkt 401 anger kommissionen att "parternas allmänna plan var att samlas och nå en överenskommelse i särskilda frågor, vid ett flertal fall särskilt följande: fastställelse av riktpriser; harmonisering av avvikelser...". Villkoren för och genomförandet av den konkurrensbegränsande samverkan, vad gäller de båda överträdelserna, anges i punkterna 409—425 respektive 426—430 i meddelandet om anmärkningar.
- 88 Av det ovan anförda följer att, om inte motsatsen uttryckligen angavs i meddelandet om anmärkningar, borde sökanden ha känt sig berörd av samtliga anmärkningar avseende stålbalkskommissionens verksamhet, vilka anges utförligt i kapitel VIII i meddelandet om anmärkningar och bedöms ur rättslig synvinkel i kapitel IX, och närmare bestämt av anmärkningarna avseende avtal om prisfastställelse och harmonisering av tillägg som slutits inom stålbalkskommissionen.
- 89 Av detta följer att sökanden kunde inge ett skriftligt yttrande avseende de anmärkningar som anförts mot den inom den föreskrivna fristen. Sökandens

argument, enligt vilket kommissionen vägrade att besvara begäran om klargörande i detta yttrande, skall följaktligen anses grundlös, eftersom sökanden i sin skrivelse av den 4 juni 1992, varigenom den begärde en förlängning av tidsfristen för att inkomma med svar avseende meddelandet om anmärkningar (bilaga 13 till ansökan), inte gjorde gällande att anklagelsen var oklar.

90 Sökanden underrättades således på ett klart sätt om kommissionens anmärkningar och sökanden förmåddes inte på ett lagstridigt sätt att ange sig själv i sitt svar på meddelandet om anmärkningar, vilket för övrigt är frivilligt såsom kommissionen har påpekat.

91 Förstainstansrätten påpekar vidare att kommissionen till meddelandet om anmärkningar bifogade dels en kopia av de handlingar som den konkret åberopade mot vart och ett av de berörda företagen (bilaga 3 till meddelandet om anmärkningar), dels en sammanfattande förteckning över samtliga handlingar som ingick bland handlingarna i detta ärende ("förteckning över tillgängliga handlingar", bilaga 2 till meddelandet om anmärkningar). Förutom datumen för när handlingarna upprättades och en mycket kortfattad sammanfattning av deras innehåll, innehåller denna förteckning en uppdelning av dessa handlingar i grupper efter deras karaktär under tolv numrerade rubriker, och där anges i vilken utsträckning dessa handlingar var tillgängliga för vart och ett av de berörda företagen. Kommissionen erbjöd dessutom företagen att ta del av samtliga tillgängliga handlingar i kommissionens lokaler.

92 Av det ovan anförda följer att kommissionen i förevarande fall har följt det förfarande för tillgång till handlingarna i ärendet som beskrivs i kommissionens *Tolfte rapport om konkurrenspolitiken* (s. 40 och 41), vilket har godtagits i domstolens och förstainstansrättens rättspraxis inom ramen för EG-fördraget (se förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet Hercules Chemicals mot kommissionen, punkterna 53 och 54, av den 18 december 1992 i de förenade

målen T-10/92, T-11/92, T-12/92 och T-15/92, Cimenteries CBR m.fl. mot kommissionen, REG 1992, s. II-2667, punkt 38, svensk specialutgåva, volym 13, av den 1 april 1993 i mål T-65/89, BPB Industries och British Gypsum mot kommissionen, REG 1993, s. II-389, punkterna 29—33, svensk specialutgåva, volym 14, vilken bekräftats genom domstolens dom av den 6 april 1995 i mål C-310/93 P, BPB Industries och British Gypsum mot kommissionen, REG 1995, s. I-865, punkterna 12—33, och förstainstansrättens dom av den 29 juni 1995 i mål T-30/91, Solvay mot kommissionen, REG 1995, s. II-1775, punkterna 77—104).

- 93 Förstainstansrätten har dessutom kunnat kontrollera att samtliga handlingar i ärendet som rör sökanden och som kommissionen översände till den med stöd av artikel 23 i bilaga 2 till meddelandet om anmärkningar betecknades som "tillgängliga" eller, vad beträffar en liten andel av British Steels interna handlingar, "delvis tillgängliga" för sökanden. Vad beträffar sistnämnda kategori har sökanden inte bestritt att anmärkningarna endast är baserade på de utdrag från dessa handlingar som sökanden fått tillgång till.
- 94 Det är för övrigt ostridigt att sökanden fick tillgång till handlingarna i ärendet i enlighet med de villkor som anges i kommissionens skrivelse av den 6 maj 1992. Sökanden har således kunnat få en kopia av samtliga handlingar som kommissionen ansåg vara "tillgängliga" eller "delvis tillgängliga".
- 95 Sökanden har för övrigt vid förstainstansrätten inte angett på vilket sätt redovisningen av de handlingar som angavs i bilaga 2 till meddelandet om anmärkningar var otillräcklig för att den skulle kunna hitta de relevanta handlingarna när den tog del av handlingarna i ärendet, eftersom handlingarna hade samma numrering.
- 96 Vad beträffar kritiken att kommissionen, såväl i meddelandet om anmärkningar som i beslutet, omnämnde handlingar till nackdel för sökanden genom att endast hänvisa till handlingarnas datum, utan att på samma gång nämna deras nummer

bland kommissionens handlingar, anser förstainstansrätten att ett sådant tillvägagångssätt gör det vanskeligare att identifiera handlingarna i fråga, såväl för de berörda parterna som för förstainstansrätten, framförallt i ett mål som det förevarande med tusentals handlingar. Det skulle mot denna bakgrund vara mer förenligt med god förvaltningssed om kommissionen anger de handlingar som den nämner inte bara med hänvisning till deras datum, utan även hänvisar till handlingarnas nummer bland handlingarna i ärendet.

97 Att det i meddelandet om anmärkningar och i beslutet saknades en hänvisning till den numrering av handlingarna som kommissionen gjort i ärendet medför emellertid inte att sökandens rätt till försvar har åsidosatts i detta fall. Endast genom hänvisningen till handlingarnas datum kunde nämligen sökanden identifiera handlingarna i fråga genom såväl den förteckning som bifogades till bilaga 2 till meddelandet om anmärkningar som genom kommissionens handlingar i ärendet.

98 Vad slutligen beträffar att vissa handlingar inte var översatta till spanska, understryker förstainstansrätten att det inte kan krävas att kommissionen översätter andra handlingar än dem som den använder till stöd för sina anmärkningar. Vad gäller sistnämnda handlingar skall dessa dock betraktas som bevismaterial på vilka kommissionen stöder sig och skall följaktligen delges mottagaren i det skick de befinner sig, så att mottagaren kan ta del av den tolkning kommissionen har gjort av dessa och på vilken denna har grundat såväl meddelandet om anmärkningar som sitt beslut. I förevarande fall skall det påpekas att bilaga 1 till meddelandet om anmärkningar innehöll en översättning av samtliga utdrag ur de handlingar som nämns på originalspråket i meddelandet. Förstainstansrätten anser att detta har gjort det möjligt för sökanden att exakt få veta på vilka fakta och på vilket rättsligt resonemang kommissionen har grundat sig och således göra gällande sina rättigheter (se förstainstansrättens dom av den 6 april 1995 i mål T-148/89, Tréfilunion mot kommissionen, REG 1995, s. II-1063, punkt 21).

99 Förstainstansrätten anser mot denna bakgrund att sökanden inte har styrkt att den under det administrativa förfarandet inte fick möjlighet att framföra sin

ståndpunkt beträffande de handlingar som åberopats mot företaget i meddelandet om anmärkningar.

- 100 Vad beträffar protokollet från förhöret framgår det av förstainstansrättens dom av den 14 juli 1994 i mål T-77/92, Parker Pen mot kommissionen (REG 1994, s. II-549, punkterna 72—75) att artikel 9.4 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT 127, 1963, s. 2268; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 32), där det stadgas att det väsentliga innehållet i de yttranden som avges av varje person som hörs skall antecknas i ett protokoll som skall läsas och godkännas av honom, medför en skyldighet för kommissionen att till parterna skicka en kopia av protokollet för att de skall kunna kontrollera att deras egna yttranden är korrekt nedtecknade. Med hänsyn till att de olika parterna har uttryckt sig på olika språk och att själva protokollet är upprättat på flera språk är kommissionen dock inte skyldig att tillhandahålla en översättning av andra parter yttranden. Förstainstansrätten anser att samma principer skall tillämpas i detta fall.
- 101 Sökanden har heller inte påstått att protokollet, till följd av att delar av detta som var avfattade på ett annat språk än spanska inte var översatta, innehåller oriktigheter eller att väsentliga delar utelämnats beträffande den, som skulle kunna få skadliga följder, så att det administrativa förfarandet måste anses rättsstridigt (se domstolens dom av den 15 juli 1970 i mål 41/69, ACF Chemie-farma mot kommissionen, REG 1970, s. 661, punkt 52; svensk specialutgåva, volym 1, s. 457).
- 102 Mot bakgrund av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall med stöd av denna invändning.

...

C — Huruvida artikel 65.1 i fördraget har åsidosatts

...

Prisfastställelse (riktpriser) inom stålbalckskommissionen

1. Det materiella innehållet

- 155 Enligt artikel 1 i beslutet kritiserar kommissionen sökanden för att ha deltagit i en överträdelse genom prisfastställelse inom stålbalckskommissionen. Den period som beaktades vid fastställandet av böter var 24 månader, inbegripet perioden mellan den 1 januari 1988 och den 31 december 1990 (se punkterna 80—121, 223—243, 311, 313, 314 och artikel 1 i beslutet). I det avseendet stämmer det att i artikel 4 i beslutet i den spanska och den franska versionen anges att sökanden påfördes böter för överträdelser som skedde "efter den 31 december 1989". Det framgår emellertid både av den tyska och den engelska versionen av artikel 4 samt av beslutets motivering (se punkterna 313 och 314 avseende konsekvenserna av den övergångsperiod som föreskrivs i Spaniens anslutningsakt och artikel 1 där det anges att Ensidesa under 24 månader deltog i överträdelsen att fastställa priser i stålbalckskommissionen), mot bakgrund av vilka beslutets slut skall tolkas, att omnämmandet av detta datum, i stället för den 31 december 1988, endast utgör ett skrivfel som inte inverkar på innehållet i den omtvistade rättsakten (se domstolens dom av den 2 juni 1994 i mål C-30/93, AC-ATEL Electronics Vertriebs, REG 1994, s. I-2305, punkterna 21—24).

...

E — *Den särskilda konkurrenssituationen för de spanska stålindustriföretagen fram till den 31 december 1992*

Kortfattad sammanfattning av sökandens argumentation

- 446 Sökanden har erinrat om att när Spanien anslöt sig till EKSG år 1986 omfattades den spanska stålindustrin av ett exportkvotsystem, som antagits med stöd av artikel 52 i anslutningsakten och artikel 6 i protokoll nr 10 som bifogades denna akt. I punkt 313 i beslutet medgav kommissionen särskilt att dessa bestämmelser påtagligt begränsade Ensidesas möjligheter till försäljning i andra medlemsstater. Till följd av detta påfördes detta företag inte något bötesbelopp för sitt deltagande i överträdelserna fram till den 31 december 1988, då övergångsbestämmelserna löpte ut.
- 447 Sökanden har emellertid hävdat att den spanska stålindustrin inte integrerades fullständigt i EKSG och att sökanden därför inte kunde konkurrera med gemenskapsproducenterna på lika villkor förrän efter den 31 december 1992, på grund av bestämmelserna i artikel 379 i anslutningsakten, där det föreskrevs att medlemsstaterna — och, under förutsättning av ömsesidighet, Spanien — fram till detta datum kunde vidta skyddsåtgärder för att återställa jämvikten vid en plötslig ökning av handel som kan orsaka allvarliga svårigheter. Fram till detta datum visste inte Ensidesa vad EKSG-fördragets regler om fri konkurrens innebar. Sökanden har särskilt kritiserat kommissionen för att inte ha bedömt sökandens uppträdande mot bakgrund av detta.
- 448 Sökanden har även kritiserat kommissionen för att den inte beaktade att medlemmarna i stålbalckommissionen sedan flera år tillbaka hade ägnat sig åt denna verksamhet när sökandens export till marknaderna inom EKSG upphörde att omfattas av kvantitativa restriktioner från den 1 januari 1989, och att de spanska producenterna därför var tvungna att acceptera spelets regler.

Förstainstansrättens bedömning

449 I artikel 379 i anslutningsakten föreskrivs följande:

”1. Fram till och med den 31 december 1992 får en ny medlemsstat, i händelse av allvarliga svårigheter som kan antas bli bestående inom någon sektor av ekonomin eller i händelse av svårigheter som kan leda till en allvarlig försämring av det ekonomiska läget inom ett bestämt område, begära bemyndigande att vidta skyddsåtgärder för att återställa jämvikten och anpassa den berörda sektorn till den gemensamma marknadens ekonomi.

Under samma omständigheter kan en nuvarande medlemsstat begära bemyndigande att vidta skyddsåtgärder gentemot en eller båda av de nya medlemsstaterna.

...

2. På begäran av den berörda staten skall kommissionen omgående i särskild ordning fastställa vilka skyddsåtgärder den anser nödvändiga och samtidigt precisera villkoren för och den närmare utformningen av dessa.

...

3. De åtgärder som är tillåtna enligt punkt 2 får innefatta avvikelser från bestämmelserna i EEG-fördraget, EKSG-fördraget och i denna akt i den utsträckning och för den tid som oundgängligen krävs för att uppnå de mål

som anges i punkt 1. I första hand skall sådana åtgärder väljas som minst stör den gemensamma marknadens funktion.”

- 450 Det är uppenbart att endast den omständigheten att skyddsåtgärder kan vidtas med stöd av denna bestämmelse, vilken är tillämplig på samtliga branscher och som förutsätter att kommissionen har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när den agerar på begäran av en medlemsstat, inte berättigar att ett företag deltar i avtal och samordnade förfaranden som är förbjudna enligt artikel 65.1 i fördraget. Kommissionen har ensam ansvar för möjligheten att i vissa klart avgränsade fall på eget bevåg göra undantag från de normala reglerna för den gemensamma marknadens funktion, och företagen befrias inte från skyldigheten att i alla andra fall iaktta fördragets konkurrensregler.
- 451 Förstainstansrätten anser för övrigt att det inte var nödvändigt att sökanden deltog i de överträdelse som den har hållits ansvarig för, även om sökanden hade för avsikt att förhindra vidtagandet av skyddsåtgärder mot den spanska stålexporten på övriga marknader inom EKSG, vilket den har hävdad. I så fall hade det nämligen varit tillräckligt för sökanden att ensidigt fastställa sina exportvolymerna till en sådan nivå att sådana åtgärder hade kunnat undvikas.
- 452 Vad beträffar argumentet att sökanden var tvungen att acceptera ”spelets regler” inom stålbalckommissionen kan talan inte vinna bifall med stöd av detta argument på grund av de skäl som i huvudsak har angetts ovan i punkterna 363 och 364.

Andrahandsyrkandet som syftar till ogiltigförklaring av artikel 4 i beslutet, eller åtminstone en sänkning av bötesbeloppet

...

B — *Den omständigheten att devalveringen av pesetan inte beaktades och valet av referensår*

Sökandens argumentation

- 463 Sökanden har hävdatt att kommissionen handlade rättsstridigt genom att beräkna bötesbeloppet på grundval av sökandens omsättning från stålbalkar år 1990 omräknad i ecu enligt den genomsnittliga växelkursen ECU/peseta som gällde år 1990 (det vill säga 1 ECU = 129,43 PTA) och inte enligt den växelkurs som gällde dagen före antagandet av beslutet (det vill säga 1 ECU = 158,243 PTA).
- 464 Sökanden har betonat att kommissionen getts befogenhet att påföra böter och att i artikel 65.5 i fördraget fastställs att utgångspunkten vid beräkningen är "den faktiska omsättningen av de produkter som omfattas av... överenskommelser[na]". Vad gäller Ensidesa uppnåddes omsättningen i peseta, och därför borde kommissionen ha beräknat bötesbeloppet i denna valuta, även om den får omräkna bötesbeloppet i ecu enligt den officiella växelkursen som gällde dagen före antagandet av beslutet.
- 465 Till stöd för detta påstående har sökanden åberopat domstolens dom av den 9 mars 1977 i de förenade målen 41/73, 43/73 och 44/73 — tolkning, Société anonyme générale sucrière m.fl. mot kommissionen (REG 1977, s. 445, punkt 13) där domstolen fastslog att även om bötesbeloppet kan anges i ecu skall det "beräknas utifrån det aktuella företagens omsättning, vilken endast kan anges i nationell valuta". Denna regel fastställdes inom ramen för EG-fördraget, men är tillämplig *a fortiori* inom ramen för EKSG-fördraget, där det inte finns någon bestämmelse om att bötesbeloppen skall anges i ecu, till skillnad från rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, 1962, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8).

- 466 Kommissionen har åberopat likabehandlingsprincipen för att motivera sitt agerande, men denna princip föreskriver inte att omsättningen skall omräknas i ecu. Sökanden har gjort gällande att kommissionen likväl kan göra den jämförelse som den avser att försvara med stöd av denna princip om bötesbeloppet fastställs till en procentandel av omsättningen. När bötesbeloppet väl har fastställts, antingen omräknat i ecu eller ej, är det onödigt och rättsstridigt att omräkna omsättningen i ecu.
- 467 Genom att preliminärt godta år 1990 som referensår uppgick i detta fall omsättningen, på grundval av vilken bötesbeloppet beräknades, till 12 758 miljoner PTA, vilket är det belopp som Ensidesa har uppgett och som har återgetts i beslutet. För det fall förstainstansrätten inte skulle godta sökandens övriga argument, utan behålla koefficienten på 4 procent som tillämpades i beslutet, skulle bötesbeloppet uppgå till 510 320 000 PTA. Omräknat i ecu enligt den officiella växelkurs som gällde dagen före beslutet skulle bötesbeloppet enligt sökanden således uppgå till 3 200 000 ECU i stället för 4 000 000 som påfördes i beslutet.
- 468 Sökanden anser emellertid att kommissionen vid beräkningen av bötesbeloppen som relevant omsättning borde ha beaktat omsättningen under det räkenskapsår som föregick antagandet av beslutet, avseende vilken kommissionen hade tillgång till konsoliderade räkenskaper, nämligen år 1992 vad gäller sökanden, och inte omsättningen under överträdelsens sista år, det vill säga år 1990. I enlighet med denna metod och den regel för beräkning av bötesbelopp i allmänhet som sökanden har föreslagit, anser Ensidesa att bötesbeloppet borde uppgå till 389 560 000 PTA (4 procent av 9 739 000 000 PTA, omsättningen för år 1992), det vill säga 2 460 000 ECU efter omräkning i ecu enligt den växelkurs som gällde dagen före antagandet av beslutet.
- 469 Sökandens argumentation är grundad på ordalydelsen i artikel 15.2 i förordning nr 17, som genom att nämna "föregående räkenskapsår" avser det räkenskapsår som föregick antagandet av beslutet (se generaladvokaten Sir Gordon Slynn's förslag till avgörande inför domstolens dom av den 7 juni 1983 i de förenade målen 100/80, 101/80, 102/80 och 103/80, Musique Diffusion française m.fl. mot kommissionen (nedan kallat målet Pioneer), REG 1983, s. 1825, s. 1914, på s. 1951; svensk specialutgåva, volym 7, s. 133), enligt en samstämmig doktrin och kommissionens egen praxis inom ramen för EG-fördraget. Trots att förordning nr 17 inte är tillämplig inom ramen för EKSG-fördraget skall enligt

sökanden samma principer tillämpas i detta fall, eftersom det inte är förbjudet enligt artikel 65.5 och eftersom kommissionen i sin *Tjugonde rapport om konkurrenspolitiken* bekräftade att det var dags att i så stor utsträckning som möjligt anpassa de två fördragens konkurrensregler till varandra.

Förstainstansrättens bedömning

- 470 Inledningsvis skall det påpekas att ingenting hindrar att kommissionen anger bötesbelopp i ecu, som är en valutaenhet som kan omräknas i nationell valuta. Det underlättar för övrigt för företagen att göra jämförelser mellan de bötesbelopp som påförts. Att ecu kan omräknas i nationell valuta särskiljer denna valutaenhet från den "beräkningsenhet" som nämns i artikel 15.2 i förordning nr 17 som domstolen uttryckligen har medgett inte är ett betalningsmedel, utan oundvikligen kräver att bötesbeloppet fastställs i nationell valuta (domen i de ovannämnda förenade målen Société anonyme générale sucrière m.fl. mot kommissionen, punkt 15).
- 471 Den kritik som sökanden har framfört, och som sätter i fråga lagenligheten av kommissionens metod att omräkna i ecu den omsättning som används som referens för företagen enligt den genomsnittliga växelkursen under samma år (1990), kan inte godtas, vilket förstainstansrätten redan har fastslagit i dom av den 14 maj 1998 i mål T-334/94, Sarrió mot kommissionen, REG 1998, s. II-1439, punkt 394 och följande punkter).
- 472 För det första skall kommissionen normalt tillämpa en enda och samma metod för att beräkna de böter som åläggs företag som har deltagit i en och samma överträdelse (se domen i det ovannämnda målet Pioneer, punkt 122).
- 473 För att kunna jämföra de olika uppgifter om omsättningar som har angetts i respektive nationell valuta av de berörda företagen skall kommissionen vidare

omräkna årsomsättningarna i en och samma valutaenhet. Eftersom värdet av ecun fastställs i förhållande till varje medlemsstats valuta var det riktigt av kommissionen att omräkna varje företags årsomsättning i ecu.

474 Det var likaledes riktigt av kommissionen att grunda sig på omsättningen från referensåret (1990) och att omräkna denna omsättning i ecu på grundval av den genomsnittliga växelkursen för detta år. För det första har beaktandet av varje företags omsättning under referensåret, närmare bestämt det sista helår under vilket överträdelsen pågick, gjort det möjligt för kommissionen att bedöma varje företags storlek och ekonomiska styrka samt omfattningen av den överträdelse som vart och ett av dessa företag gjort sig skyldigt till. Samtliga dessa omständigheter var relevanta för bedömningen av hur allvarlig den överträdelse var som vart och ett av dessa företag gjort sig skyldigt till (se domen i det ovannämnda målet Pioneer, punkterna 120 och 121). För det andra har kommissionen, genom att använda sig av den genomsnittliga växelkursen för referensåret vid omräkningen av de aktuella omsättningarna i ecu, kunnat undvika att eventuella valutakursförändringar som inträffade efter det att överträdelsen upphört påverkade bedömningen av företagets storlek och ekonomiska styrka och omfattningen av den överträdelse som vart och ett av dessa företag gjort sig skyldigt till samt följaktligen även bedömningen av hur allvarlig överträdelsen skulle anses vara. Bedömningen av hur allvarlig överträdelsen är skall nämligen grundas på det verkliga ekonomiska läget vid den tid då överträdelsen begicks.

475 Argumentet att omsättningen för referensåret borde ha omräknats i ecu på grundval av den växelkurs som gällde då beslutet antogs kan följaktligen inte godtas. Metoden att beräkna böterna på grundval av den genomsnittliga växelkursen för referensåret gör att det går att undvika de oberäkneliga effekterna av förändringar av de nationella valutornas verkliga värden som kan inträffa mellan referensåret och det år då beslutet antogs, och som faktiskt även inträffade i föreliggande fall. Om denna metod innebär att ett bestämt företag skall betala ett belopp uttryckt i nationell valuta som är nominellt högre eller lägre än det belopp som skulle ha betalats för det fall den växelkurs hade tillämpats som gällde då beslutet antogs, är detta inget annat än en logisk följd av förändringarna i de olika nationella valutornas verkliga värde.

- 476 Det kan tilläggas att de företag som var mottagare av beslutet i allmänhet bedriver verksamhet i mer än en medlemsstat genom lokala representanter. De genomför följaktligen transaktioner i flera olika nationella valutor. När överträdelser av artikel 65.1 i fördraget beivras i ett beslut såsom det omtvistade beslutet, och när de företag som är mottagare av beslutet i allmänhet bedriver verksamhet i flera medlemsstater, utgörs omsättningen för referensåret — omräknad i ecu i enlighet med den genomsnittliga växelkursen för detta år — av de sammanlagda omsättningarna i varje land där företaget är verksamt. Omsättningen avspeglar således klart de berörda företagens ekonomiska situation under referensåret.
- 477 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall med stöd av sökandens argument.

C — *Huruvida bötesbeloppet var för högt*

...

Förstainstansrättens bedömning

- 485 I artikel 65.5 i fördraget stadgas följande:

”Kommissionen får fastställa böter och viten för företag, som träffat en ogiltig överenskommelse... tillämpat eller sökt tillämpa en ogiltig överenskommelse eller ett ogiltigt beslut... eller som tillämpar förfaranden som strider mot bestämmelserna i punkt 1. Maximibeloppet av dessa böter eller viten får inte överstiga dubbla värdet av den faktiska omsättningen av de produkter som omfattas av de

överenskommelser, beslut eller förfaranden vilka strider mot bestämmelserna i denna artikel. Nämda maximibelopp får dock höjas i de fall det varit fråga om en begränsning av produktion, teknisk utveckling eller investeringar, såvitt gäller böter, till högst 10 procent av berörda företags årsomsättning och, såvitt gäller viten, till högst 20 procent av dagsomsättningen.”

De argument som särskilt framförts av sökanden

- 486 Av de skäl som redan har angetts ovan anser förstainstansrätten att kommissionen på vederbörligt sätt har bedömt karaktären hos, omfattningen, betydelsen och — med förbehåll för vad som anges nedan — varaktigheten av sökandens deltagande i de överträdelse som den hållits ansvarig för genom beslutet.
- 487 Förstainstansrätten har således fastslagit att sökanden deltog i 26 av de 28 möten som hölls av stålbalckskommissionen, vilken kommissionen har styrkt var ett organ med ett konkurrensbegränsande syfte, under den period den påtalade överträdelsen pågick, och i synnerhet att sökanden deltog i två typer av överträdelse. Dessa överträdelse kvalificerades i punkt 300 i beslutet som ”allvarliga och motiverar höga bötesbelopp”, nämligen prisfastställelse och uppdelning av marknader. Sökanden har inte bestritt denna kvalifikation. Sådana överträdelse är för övrigt onekligen allvarliga och anges uttryckligen i artikel 65.1 i fördraget.
- 488 Förstainstansrätten har även i punkterna 449—451 ovan påpekat att den skyddsklausul som införts genom artikel 379 i anslutningsakten på intet sätt berättigar att sökanden deltog i avtal och samordnade förfaranden som är förbjudna enligt artikel 65.1 i fördraget.

- 489 Vad beträffar den förmånliga behandlingen av Acerinox i ärendet avseende rostfritt stål, skall det påpekas att denna behandling var särskilt motiverad av den omständigheten att detta företag "begärde och fick försäkringar av sina partner i gemenskapen om att det inte förelåg något problem". Sökanden har inte visat att så även skedde i detta fall.
- 490 Förstainstansrätten har för övrigt konstaterat att sökanden måste ha känt till att uppträdandena i fråga var rättsstridiga, åtminstone från och med den 30 - juli 1988.
- 491 I det avseendet skall det ännu en gång erinras om att överträdelser som består i avtal om prisfastställelse och uppdelning av marknader, som de avtal som det i vederbörlig ordning har styrkts att sökanden deltog i, uttryckligen anges i artikel 65.1 i fördraget och därför är uppenbara överträdelser.
- 492 Vad beträffar utbytena av konfidentiell information framgår det av förstainstansrättens bedömning (se punkt 354 ovan) att de hade ett liknande syfte som en uppdelning av marknader med hänvisning till traditionella handelsflöden. Sökanden kan rimligen inte ha ansett att sådana utbyten inte omfattades av artikel 65.1 i fördraget. Tvärtom visste medlemmarna i stålbalkskommissionen att utbytena var rättsstridiga, vilket framgår av det dubbla övervakningssystem som infördes inom Eurofer, där man självant lät GD III och GD IV ta del av det ena systemet avseende sammanslagna uppgifter, medan det andra systemet avseende individuella uppgifter var förbehållet de deltagande företagen, däribland sökanden (se punkt 427 och följande punkter ovan).
- 493 Det skall för övrigt erinras om att den omständigheten att ett företag inte varit särskilt aktivt eller initiativtagare inte fritar företaget från ansvar för dess deltagande i överträdelsen (domstolens dom av den 12 juni 1979 i de förenade målen 32/78 och 36/78—82/78, BMW Belgium m.fl. mot kommissionen, REG 1979, s. 2435, punkt 49 och följande punkter, och dom av den 1 februari 1978 i mål 19/77, Miller mot kommissionen, REG 1978, s. 131, punkt 18).

- 494 Sökanden har inte ingett någon bevisning för påståendet att övriga företag inom branschen utövade press på sökanden eller att sökanden var tvungen att delta i stålbalkskommissionen (se punkt 364 ovan).
- 495 Vad beträffar sökandens påstådda samarbete med kommissionen under det administrativa förfarandet skall det erinras om att sökanden i sitt svar av den 23 augusti 1991 på en begäran om upplysningar enligt artikel 47 i fördraget gjorde gällande att den inte hade någon förteckning över deltagarna vid stålbalkskommissionens möten eller några protokoll eller handlingar avseende dessa möten, trots att handlingarna i målet styrker att sökanden regelbundet mottog sådana handlingar.
- 496 Det påstådda samarbetet motsägs dessutom klart av sökandens handlingar. I punkt 6 i repliken (se ovan punkt 13 i sökandens ansökan) har sökanden nämligen angett att "om Ensidesa hade känt till att kommissionen åberopade dessa två anmärkningar mot företaget [nämligen prisfastställelse och harmonisering av tillägg] skulle Ensidesa ha gjort invändningar mot dessa och inte utförligt angett för kommissionen i vilken utsträckning de spanska producenterna deltog...". Av detta följer att sökanden i sitt svar på meddelandet om anmärkningar självantog att kommissionens påståenden avseende de faktiska omständigheterna var välgrundade endast därför att den ansåg att dessa inte avsåg sökanden själv.
- 497 Kommissionen har på goda grunder ansett att sökanden, genom att lämna ett sådant svar, inte agerade på ett sådant sätt att det var befogat att reducera böterna till följd av samarbete under det administrativa förfarandet.
- 498 Att sökanden efter meddelandet om anmärkningar beslutade att inte längre delta i stålbalkskommissionens möten, saknar slutligen betydelse för bedömningen av tidigare uppträdande, framför allt när uppträdandet avsiktligt hemlighölls för

kommissionen. Att en uppsåtlig överträdelse upphör kan under alla omständigheter inte anses vara en förmildrande omständighet när det sker på grund av kommissionens ingripande.

- 499 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall med stöd av argumenten avseende skyddsklausulen i artikel 379 i anslutningsakten, företaget Acerinox situation i ärendet rörande rostfritt stål, sökandens obetydliga och påtvingade roll i de verksamheter som hängde samman med stålbalkskommissionen och sökandens samarbetsvillighet gentemot kommissionens enheter.
- 500 Vad beträffar överträdelsens varaktighet finns det av de skäl som redan har angetts ovan i punkt 155 inte anledning att beakta det materiella felet i den spanska och den franska versionen av artikel 4 i beslutet. Den period som kommissionen beaktade vid fastställandet av bötesbeloppet var därför 24 månader, från den 1 januari 1989 till den 31 december 1990, vad gäller de spanska producenterna, medan perioden normalt sett var 30 månader, från den 1 juli 1988 till den 31 december 1990, vad gäller övriga producenter.
- 501 Det framgår för övrigt av de utförliga förklaringar som kommissionen lämnade under rättegången att den anpassade bötesbeloppen med hänsyn till bland annat varaktigheten av varje överträdelse, utom vad gäller avtalen om harmonisering av tilläggspriser. Kommissionen har således i vederbörlig ordning beaktat att de spanska producenterna under en kortare tid deltog i avtalen om fastställelse av riktpriiser och utbyte av konfidentiell information inom stålbalkskommissionen. Det bötesbelopp som de spanska producenterna påfördes uppgick till 80 procent (24/30) av det bötesbelopp som de skulle ha påförts om de i likhet med majoriteten av övriga producenter hade deltagit i överträdelserna från den 1 juli 1988.
- 502 Svaranden angav för övrigt i punkt 252 i beslutet att "av de skäl som anges ovan i punkt 313 hålls Ensidesa och Aristrain inte ansvariga för sitt deltagande i avtalet av den 15 november 1988". Däremot har det styrkts att sökanden deltog i fyra andra avtal om harmonisering av tillägg som slöts mellan den 1 januari 1989 och

den 31 december 1990. Det tycks dock som om kommissionen inte beaktade att sökanden deltog i mindre omfattning i dessa avtal när den beräknade det bötesbelopp som sökanden skulle påföras för detta, eftersom bötesbeloppet schablonmässigt fastställdes till 0,5 procent av den relevanta omsättningen för samtliga berörda företag (med undantag för en särskild sänkning på 10 procent för Aristrain och Ensidesa med hänsyn till att det inte skedde någon harmonisering av tillägg i Spanien: se punkt 277 ovan).

- 503 Mot bakgrund av detta anser förstainstansrätten, inom ramen för sin fulla prövningsrätt, att det bötesbelopp som sökanden påförts för sitt deltagande i avtalen om harmonisering av tillägg skall sänkas med 20 procent.
- 504 För övrigt anser förstainstansrätten att kommissionen i vederbörlig ordning har beaktat att de överträdelser som de spanska producenterna har kritiserats för pågick under en kortare tid.

...

Utövat av förstainstansrättens fulla prövningsrätt

- 535 Varken i artikel 1 i beslutet eller i den första tabellen i punkt 314 i beslutet, som sammanfattar de olika avtalen om prisfastställelse, beaktas sökandens deltagande i ett avtal om prisfastställelse på den spanska marknaden. Det framgår emellertid av de utförliga förklaringar som kommissionen gett under rättegången att sökanden påfördes ett bötesbelopp på 79 200 ECU för en sådan överträdelse. Enligt kommissionen, som hänvisar till punkterna 174 och 276 i beslutet, är det uppenbarligen av misstag som dessa uppgifter inte angavs i punkt 314 och artikel 1 i beslutet.

- 536 Eftersom det i den bindande delen av beslutet inte konstateras att sökanden deltog i en sådan överträdelse, skall den inte beaktas vid beräkningen av bötesbeloppet. Bötesbeloppet skall därför sänkas med 79 200 ECU, enligt den beräkningsmetod som kommissionen har använt.
- 537 Av de skäl som angetts ovan i punkt 502 skall det bötesbelopp som sökanden har påförts för deltagande i avtalen om harmonisering av tillägg sänkas med 20 procent. Bötesbeloppet skall därför sänkas med 89 100 ECU, med beaktande av den förmildrande omständighet som är speciell för de spanska producenterna, enligt den beräkningsmetod som kommissionen har använt.
- 538 Av de skäl som anges ovan i punkt 512 och följande³ punkter anser förstainstansrätten dessutom att det totala bötesbelopp som påförts för avtalen och de samordnade förfarandena för prisfastställelse skall sänkas med 15 procent, på grund av att kommissionen i viss utsträckning överdrev den konkurrensbegränsande inverkan av de överträdelser som konstaterats. Med beaktande av de sänkningar som redan har angetts ovan vad beträffar det påstådda avtalet om prisfastställelse på den spanska marknaden och avtal om harmonisering av tillägg, uppgår denna sänkning till 350 460 ECU, enligt den beräkningsmetod som kommissionen har använt.
- 539 Det skall slutligen påpekas att kommissionen inte kritiserade sökanden för ett samordnat förfarande i fråga om fastställelse av gällande priser i Förenade kungariket för det andra kvartalet år 1990, trots att vissa av de övriga företagen hölls ansvariga för en sådan överträdelse (se punkt 204 ovan). Även om denna omständighet inte påverkar varaktigheten av den överträdelse som består av prisfastställelse inom stålbalckskommissionen, vilken sökanden har kritiserats för i artikel 1 i beslutet, medför den att sökandens deltagande i denna överträdelse minskar jämfört med övriga berörda företag. Förstainstansrätten anser därför, inom ramen för sin fulla prövningsrätt, att bötesbeloppet skall sänkas med 125 000 ECU enligt den metod som kommissionen har använt.

3 — Se domen i målet Thyssen mot kommissionen (T-141/94, REG 1999, s. II-347), punkt 640 och följande punkter.

- 540 Till sin karaktär är förstainstansrättens fastställelse av bötesbelopp, inom ramen för sin fulla prövningsrätt, inte en exakt räkneoperation. För övrigt är förstainstansrätten inte bunden av kommissionens beräkningar, utan skall göra en egen bedömning med beaktande av omständigheterna i detta fall.
- 541 Förstainstansrätten anser att kommissionens allmänna tillvägagångssätt för att fastställa bötesnivån är motiverat av omständigheterna i detta fall. De överträdelser som består i att fastställa priser och uppdelning av marknader, som uttryckligen är förbjudna enligt artikel 65.1 i fördraget, skall anses vara särskilt allvarliga, eftersom de innebär ett direkt ingripande i de parametrar som är väsentliga för konkurrensen på den berörda marknaden. På samma sätt hade systemen för utbyte av konfidentiell information som sökanden har kritiserats för ett liknande syfte som en uppdelning av marknader enligt traditionella handelsflöden. Alla överträdelser som beaktades vid fastställandet av bötesbeloppet skedde efter det att krissystemet upphörde och efter det att företagen hade fått relevanta varningar. Som förstainstansrätten har fastslagit var det allmänna syftet med de berörda avtalen och samordnade förfarandena just att hindra eller snedvrida återgången till den normala konkurrensen, som var en naturlig följd av att det påtagliga krissystemet upphörde. Dessutom hade företagen kännedom om att överträdelserna var olagliga och de dolde dessa avsiktligt för kommissionen.
- 542 Med beaktande av det ovan anförda och att rådets förordning (EG) nr 1103/97 av den 17 juni 1997 om vissa bestämmelser som har samband med införandet av euron (EGT L 162, s. 1) trädde i kraft den 1 januari 1999, skall bötesbeloppet fastställas till 3 350 000 EUR.

...

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) Det bötesbelopp som sökanden påförs genom artikel 4 i kommissionens beslut 94/215/EKSG av den 16 februari 1994 om ett förfarande för tillämpning av artikel 65 i EKSG-fördraget angående avtal och samordnade förfaranden bland europeiska stålvalsproducenter fastställs till 3 350 000 EUR.

- 2) Talan ogillas i övrigt.

- 3) Sökanden skall bära sina rättegångskostnader samt tre fjärdedelar av svarandens rättegångskostnader. Svaranden skall bära en fjärdedel av sina rättegångskostnader.

Bellamy

Potocki

Pirrung

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 11 mars 1999.

H. Jung

Justitiesekreterare

C.W. Bellamy

Ordförande